

על המשבר

שר יהיה להעלות מיסים, להקפיא שכר, ולצמצם על תגובת הציבור.

שום דבר לא ישחנה

ברוך כלל יש נימוקים טובים נגד הקדמת הבחירות. בעיקר: החשש שפירוק הקואליציה יגנע ביקורת מילגת השלטון, ואי-הודאות מפני התוצאות הצפויות בבחירות. הפעם, באורח פלא, נעלמו שני הנימוקים האלה. בעת ובעונה אחת.

איכר בנה גשר מעל לנחל. בתום המלאכה, נשאל איך יבדוק את טיבו. פשוט מאוד, השיב, אני אגיד לחר תנת שלי לעבור בו. אם הגשר יחזיק מעמד — טוב מאוד. אם יתמוטט — גם טוב. במצב דומה מצאה את עצמה השבוע צמרת מילגת-העבודה. שני משברים קטנים ליציגונים איימו עליה. האחד נדחה זמנית, עם הסכמתו של ח"כ הליברלים העצמאיים, גדעון האונר, להיות את ההצבעה על הצעת החוק שלו לעריכת נשואין אזרחיים לאלה שהרבנות מסרבת להשיאן. השני עמד להתחולל השבוע, סביב הצעת החוק של ח"כ אגורה ישראל שלמה לורנץ, להי

לגות, היא הועברה למקום האיסוף. שם נמצאה קבוצה שפתחה את הקלפי, הוריקה את המעטפות שבה והחליפה אותן באחרות.

לרוע המזל, נכת במקום נציג עקשן של המפד"ל, בדרך-כלל, במקרים כאלה, נהוג לשחד נציג של מילגת ריבה, ולהציע לו להכניס גם אהו מסויים של פתקים של רשימתו. הפעם לא הסכים נציג המפד"ל לעיסקה. לפי אחת השמועות תבע למיפ לגתו 50% מהפתקים החדשים, דבר ש נציגי המערך לא הסכימו לו. כתוצאה מכך נעשה הזיוף ללא ידיעתו וחתימתו של הר משיקה הדתי.

איזון עדין. כאשר התגלה הזיוף ניסו ראשי העבודה בחיפה להמעיט בערכו. זה מעשה בודד וחד-פעמי. ניסו לשכנע את הציבור, אין פתקים האלה כל השפעה על סיכום הקולות הכללי. ניסו לטעון באוזני נציגי המילגות האחרות. אגחנו מוכנים לערוך את הבחירות בקלפי הי מווייפת שוב. הכריז מולק. נעשה בויי רות חדשות בכל חיפה. הציע ח"כ הר עבודה החיפאי משה ורטמן.

זה מעשה שטות של עסקנים קנאים, הסביר מנהיג אחד ואילו שני מצא תירוץ טוב יותר: זה מעשה פרובוקציה של מילגה ריבה כדי להכאיב את ריח המערך. כך או כך, דבר אחד ברור: פרשת הזיוף בקלפי החיפאית מצביעה על אחת הסיבות לכך ששום דבר ביחסי הכוחות בין המילגות במדינה אינו משתנה מאז הקמתה. יש מי שדואג מאחורי הקלעים לפקח על האיוון העדין.

הכיבוש

אות קלון

תחילה נראתה הידיעה כעוד אחת מאיר תן ידיעות, המתפרסמות זה חמש שנים בעיתונות העולם והמיעדות להכאיב את ריחה של ישראל ולהוציא את דיבתה רעה בעיני עמי העולם.

אבל העיתון בו התפרסמה הידיעה, הי שבועון הצרפתי השמאלני נובל אובורטר — והעיתונאי שהיה חתום עליה — ויק טור ציגלמן, מראש התנועה לשלום וביי טחון בישראל, המשמש ככתב הישראלי של השבועון — היו שקולים ואחראים מכדי להתייצב מאחורי בדותה או שמועת-שווא. הידיעה עצמה היתה מזועזעת. אפילו מי שהתרגל לתופעות שליוו את כיבוש שטחי הגדה המערבית ורצועת עזה, כמו נישול, פיצוץ בתים, הגליה והתנחלות על אדמות זרים, לא יכול היה להישאר אדיש לה.

היא סיפרה כי הממשל הצבאי בגדה המערבית, במטרה למנוע מערביי הכפר הערבי עקראבה, השוכן דרומית מזרחית ל שכם, לעבד את אדמותיהם שהתחרמו מיד אחרי המלחמה כדי לשמש שטחי אימור ניים לצה"ל, ריסס באמצעות רעל מאוויי רונים את שדותיהם של הפאלחים כדי להשמדם.

בדור בו לכל אורח שני בישראל יש עדיין אסוציאציות טריות מאוד לגבי שיי מוש ברעלים, פעלה ידיעה זו כהלם. מה עוד שהסתבר כי היא נכונה וכי שלי טונות הביטחון מתייצבים אחריה להצי דוקה.

שדות התבואה הוו עלו. מסתבר כי בינאר השנה, תקופה בה שררה לכל הדי דיעות רגיעה מחוללת בגבול ירדן, התי ליט צה"ל להרחיב את תחומי השטח הי ביטחוני הסגור המשתרע על אדמותיהם של הקלאי עקראבה. לצורך זה נתפסו בי אפריל השנה עוד ארבעת אלפים דונאם, שאיש אינו יודע את יעדם הברור, וכדי להרחיק מהשטח את בעליו ומעבדיו, הוא רוסס בחומר רעיל לאדם ובהמה. שדות התבואה במקום הושמדו כליל. אנשי עקי ראבה עצמם טענו כי ריסוס שדותיהם ברעל נועד להוו לחץ עליהם למכור את אדמותיהם למינהל מקרקעי-ישראלי.

מישור הביטחון ומינהל-המקרקעין הכי חישו כל קשר בין ריסוס הקרקעות ותפי סתם לבין תוכנית להקמת התנחלות נרי ספת על שדות עקראבה. אבל צחוק הגורל הוא שדווקא ביום בו התפוצצה פרשת עקראבה גודעה ברבים, חגג מושב בוקע בטכס עליו את חג עלייתו לקרקע — מזי רחית לשכם, במרחק קילומטרים מעטים מעקראבה.

מסוף הורם סכנות. בשנה השישית לכיבוש החל הכלל האומר, כי הכיבוש משית את הכובש יותר מאשר את הנכ

כיר רק במגוייריים לפי ההלכה כיהודים. בחוק השבות, ראשי מילגת העבודה יכלו לומר: אם הקואליציה תחזיק מעמד — טוב מאוד. אם תתמוטט — גם טוב. כי בימים האחרונים גברה כי צמרת העבודה התכרה שכרואי דחקים את הבחירות. בייחוד גבי רה הכרה זו בכך האדם הקובע ביותר בעניינים כאזה: פינחס ספיר, שריהאוצר והאיש החוק בי מילגה.

שיקוליו של ספיר

למיפגה בכלל, ולפינחס ספיר בפרט, היו שני נימוקים טובים להקי דים את הבחירות. נימוק א': אם הקואליציה תחזיק מעמד — טוב מאוד. אם תתמוטט — גם טוב. כי בימים האחרונים גברה כי צמרת העבודה התכרה שכרואי דחקים את הבחירות. בייחוד גבי רה הכרה זו בכך האדם הקובע ביותר בעניינים כאזה: פינחס ספיר, שריהאוצר והאיש החוק בי מילגה.

אם תוקדמנה הבחירות, תעמוד גודרה בראש הרשימה, וגם בראש הממשלה הבאה. מעבר השיטון ממנה לספיר יוכז להתכצע בעוד שנה-שנתיים, בני קשר לבחירות, באווירה רגועה.

נימוק ב': בחירות עולות כסף, הרי בה כסף. לא רק בהוצאות קישרות, מטעם המילגה, אלא בהוצאות עקיפות, מטעם המדינה.

כל עובד בארץ יודע כי יש לו שנה אחת — בכל ארבע שנים — שבה הוא יכול להעלות דרישות, לחוץ ולקבל. רק בשנה האחרונה שלפני הבחירות נשמע קולו של הבוחר, ויש מישקל לדרישותיו. הממשלה נאלצת להיענות לרוב הדרי שות, והדבר עולה לה בכל פעם כמה מאות מיליוני לירות.

הקדמת הבחירות היא תכסיס נאיבי לסתימת פי העובדים. השנה הברוכה פשוט תיעלם. בעוד שלוי שר הורשים, אחרי הבחירות, אפי

בש" להתגסם בישראל במלוא משמעותו המחרידה. תופעות כמו גירוש הבדואים מפינתחת רפיח ועתה השמדת שדות עקי ראבה ברעל, העידו כי ההשחתה המו סרית, שהיא כורח בלתי נמנע מעובדת היות עם אחד כובש ומנצל את משנהו. מכרסמת ואוכלת בנפש האומה הישראלית. דיבורים יפים על "אתה בחרתנו" ועל היות הכיבוש הישראלי שונה והומאני יותר מכל הכיבושים שידעה ההיסטוריה, נשארו בגדר דיבורים בלבד.

שוב לא היו אלה מעשים חריגים. שרי שרת של מעשים, שהמרחק בינם לבין פשי עי מלחמה אינו רב, העידו עד כמה משי חית הכיבוש, כמו הסיפור הבא:

לורנץ (עם ח"כ גרום) עוד בנק?

מטעמים שונים, נאלץ ראש ממשלת גרי מניה להכריז על בחירות חדשות בטרם עת. וילי בראנד הוא כעת הסוציאלי-דמוקי ראט מס' 1 בעולם. פיזור הפרלמנט במדי נה כה מסודרת כמו גרמניה המערבית נור תן הכשר פסיכולוגי למעשה דומה כי ישראל.

חשוב יותר הוא מיבחן דעת-הקהל שנע רך זה עתה. עסקני מילגת-העבודה, כמו רוב העסקנים בארץ, מזלזלים בסקרי דעת קהל של המכוניים למיניהם, מתוך דיעה נכונה שרובם מופרכים מעיקרם. אבל כי שבוע שעבר נערך סקר רציני: הבחירות בהסתדרות הפקידים, בה הצביעו כ-70 אלף אזרחים טובים, שהם מידגם מייצג למדי של כלל הציבור. (בגלל מיבנה ההסתדרות שייכים להסתדרות הפקידים כל עובדי הדי מישרדים, כולל פועלי-הניקיון, חשמלאים, וכו').

התוצאות הומיחו דבר אחד בעיני: אם תיבחר מחר הכנסת

הליקופטר חג מעל ראשי הבדואים ש עיבדו כמקובל בשטחים המפונים (מהם פונו בפיתחת רפיח) והרט תוד כדי פיסתו את סככות הקש שהקימו להם למגן מפני השמש.

ידיעה נוראה זו לא פורסמה בעיתון עויני לישראל או באחד מבטאוני ארצות ערב. היא הופיעה ככרוניקה פשוטה כי דבר, ביטאון פועלי ישראל, בי-23 ביוני שנה זאת.

המרגריה חוזרת על עצמה. בשבוע בו העירו פרשיות בירעם ואיקרית את מצפונה הרדום של האומה, והעידו כי גיי שול וגירוש אינם נשכחים לעולם, חזרה